

гото въ цѣла Сърбия имаше около 7 до 8,000 турска редовна войска.

При това търговската чаршия на сърбитѣ, сички училища, катедралната черква, митрополията, хотелитѣ и прочее се намѣрваха въ турската частъ на града.

Въ *сръбскій уставъ* — хатишерифа, подаренъ отъ Султана, заповѣдваше се на сръбскій князь, да има само три министерства съ по единъ министръ, наречени попечители, а именно; попечителя на вжтрѣшнитѣ дѣла, на финансиитѣ и на правосъдието, — този послѣдний бѣше натоваренъ, да управлява дѣлата и на общото народно просвѣщение и черковнитѣ работи.

Князь Михаилъ Обреновичъ, като възлѣзе на сръбскій престолъ, намѣри такова несносно положение на работитѣ въ управлението на Сърбия. Той замисли веднага да измѣни това нетърпимо положение на работитѣ поне въ столицата Бѣлградъ. Но какъ?

Трѣбаше прѣди всичко да се изгони властѣта на турцитѣ отъ града Бѣлградъ. Той опита първомъ на единъ миролюбивъ начинъ да постигне това нѣщо съ турското правителство. За това натовари своето правителство, да влѣзе въ споразумѣние съ Портата, за да се оттѣглятъ турскитѣ солдати и турската полиция отъ тази частъ на града Бѣлградъ, и остане само гарнизона въ крѣпостѣта. А гражданитѣ-турци, които бѣха около 1000 фамилии, или да се оттѣглятъ и тѣ въ турската крѣпостъ или да останатъ подъ вѣдомството на сръбската полиция и подчинени на сръбскитѣ закони; защото е невъзможно двѣ полиции да иматъ властъ въ една частъ на града. Съ този въпросъ се занимава тогавашний министръ Илия Гарашенинъ почти една година и половина и никакво споразумѣние между тия двѣ държави не можа да се постигне.

Тогава князь Михаилъ трѣбваше безъ друго да прибѣгне до способности, чрѣзъ които само могатъ да се добиватъ правдини отъ Султана — бѣше силата на орѣжието.